

Η σημερινή εκδήλωση έχει ύψιστη συμβολική και πρακτική σημασία. Μετά από τρία χρόνια αγώνων η προ ημερών δημοσίευση των βαρυσήμαντων αποφάσεων του ΣΤΕ για την **αντισυνταγματικότητα της ασφαλιστικής αντιμεταρρύθμισης Κατρούγκαλου** μας επιτρέπει να ατενίσουμε, συλλογικά και ατομικά, το επαγγελματικό μας μέλλον με αισιοδοξία.

Το **ασφαλιστικό** ήταν και παραμένει το πλέον φλέγον ζήτημα, που ταλάνισε, ταλανίζει και κατατρώχει κάθετα τον κλάδο τα τελευταία χρόνια. Το σώμα, και δη η προηγούμενη Ολομέλεια υπό την Προεδρία του Βασίλη Αλεξανδρή, διήλθε μια από τις δυσκολότερες περιόδους που έχει βιώσει, καθώς στα χέρια της έσκασε η **βραδυφλεγής βόμβα του ασφαλιστικού**.

Το 2016 ο δικηγορικός κόσμος βρέθηκε μπροστά σε ένα **υπαρξιακού χαρακτήρα δίλημμα**.

Έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στην αποδοχή του επαγγελματικού του θανάτου -διότι εκεί οδηγούσε αναπόδραστα η μεθοδευμένη ασφαλιστική και φορολογική επιδρομή που δέχθηκε- και στην αγωνιστική ανάδειξη των αυτονόητων και συνάμα δίκαιων αιτημάτων του, αναλαμβάνοντας όμως και το αντίστοιχο κόστος.

Πρυτάνευσε τότε η προτροπή του μεγάλου μας ποιητή, Κώστα Βάρναλη:

*Κι αν είναι ο λάκκος σου πολύ βαθύς/
χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς!*

Ο δρόμος που διαλέξαμε, παρά τις αναμφισβήτητες δυσκολίες, πίστευα και πιστεύω ότι ήταν ο σωστός. Ήταν **στάση ευθύνης, αυτοσεβασμού και αλληλεγγύης.**

Το δικηγορικό σώμα, με ομοψυχία, δημοκρατική νομιμοποίηση, μέσω των αλληπάλλληλων αποφάσεων των αντιπροσωπευτικών, συλλογικών του οργάνων, και με τις άοκνες προσπάθειες της συνδικαλιστικής του ηγεσίας, ανέλαβε την μαχητική υπεράσπιση των θέσεων του κλάδου, τόσο με τις μαζικές πορείες του Γενάρη του 2016, όσο και με την πεντάμηνη αποχή, μέσα από τα οποία γεννήθηκε το ούτω αποκληθέν **«κίνημα της γραβάτας»**, που λειδωρήθηκε σκαιά από κάποιους που μίλησαν για **«γραβατόδεντρα»** και άλλα τινά που χαρακτηρίζουν και απαξιώνουν μόνον τους ίδιους.

Το κίνημα αυτό όμως ήταν μια ύστατη κραυγή αγωνίας στον αγώνα για **προσωπική και επαγγελματική αξιοπρέπεια.**

Με θάρρος και αυταπάρνηση διεκδικήσαμε τότε το δικαίωμα στην ουσιαστική συμμετοχή για τη διαμόρφωση ενός δίκαιου και ορθολογικού ασφαλιστικού συστήματος. Δώσαμε τη μάχη για την επαγγελματική μας υπόσταση και ανάπτυξη. Διεκδικήσαμε το δικαίωμα στη βελτίωση των επαγγελματικών μας συνθηκών και των αμοιβών μας. Αποκρούσαμε τη στείρα, αδιέξοδη λογική της **επαγγελματικής μας καθήλωσης και της ισόβιας ομηρίας σε αποδοχές της τάξης των 10.000 € ετησίως**, που οραματίζονταν οι τότε πολιτικοί ταγοί, εκείνοι που πρόδωσαν τις προσκοδίες του σώματος, παρότι προέρχονταν οι ίδιοι από αυτό. Με μια λέξη απαιτήσαμε ένα καλύτερο μέλλον.

Η μάχη δόθηκε ενάντια σε ένα **ασφαλιστικό έκτρωμα** που:

-Δεν σεβάστηκε τις θεμελιώδεις αρχές της κοινωνικής ασφάλισης: την **ισότητα**, την **αναλογικότητα** και την **ανταποδοτικότητα**.

-Παρέμεινε απ' αρχής μέχρι τέλους μετέωρο, **χωρίς αναλογιστική τεκμηρίωση**.

-Διακατεχόταν από πρόδηλη σύγχυση ασφαλιστικών ρυθμίσεων και **φοροεισπρακτικών, ταμειακών επιδιώξεων**.

- Θεμελιώθηκε σε τοξικές "ταξικές" διαφορές, και απρόσφορες διακρίσεις μεταξύ "αδύναμων" και "φοροφυγάδων".

Αγνοώντας πλήρως την εισφοροδοτική ικανότητα το σύστημα εκείνο οδήγησε σε εκθετική αύξηση των εισφορών μας, και μάλιστα επιφυλάσσοντας **άνιση μεταχείριση, όπως αναφανδόν διέγνωσε και το ΣτΕ**, έναντι της ετεροειδούς κατηγορίας των μισθωτών, στις ασφαλιστικές εισφορές των οποίων συνεισφέρει ουσιωδώς και ο εργοδότης σε αντίθεση με τους ελεύθερους επαγγελματίες που επιβαρύνονται οι ίδιοι το σύνολο των εισφορών.

Οι δικηγόροι βρεθήκαμε μπροστάρηδες σ' έναν αγώνα με τον οποίον **συντάχθηκαν σταδιακά όλοι οι ελεύθεροι επαγγελματίες – επιστήμονες**, συγκροτώντας για πρώτη φορά **ενιαίο μέτωπο**. Η προσπάθεια αυτή είχε **κοινωνική απήχηση** και ευρύτερη αποδοχή. Δεν περιορίστηκε σε επικοινωνιακές πομπόλυγες. Είχε μαζικότητα, πυγμή και αποφασιστικότητα. Κυρίως, όμως, πλαισιώθηκε με **εδραία νομική και αναλογιστική τεκμηρίωση**, την οποία αναδείξαμε επιτυχώς και στο πλαίσιο της αντιδικίας. Ο τεκμηριωμένος δημόσιος και

δικανικός λόγος κατέρριψε -και στο δικαστικό *forum* και στην **κοινωνία**- τα ιδεολογήματα και τις ανεπείριστες ασφαλιστικές εμμονές της τότε πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Εργασίας.

Ο συνδυασμός της άρτιας νομικής υπεράσπισης και της ανυποχώρητης κινητοποίησης ήταν που είχαν ως αποτέλεσμα την επιτυχή, τελικώς, έκβαση στο ανώτατο διοικητικό δικαστήριο. *Aut viam inveniam, aut faciam.*

Σήμερα, που αποτιμούμε την ως τώρα πορεία μας, δεν πρέπει να κάνουμε πως δεν βλέπουμε ή πως δεν είδαμε φαινόμενα που μας πλήγωσαν. Η κριτική πρέπει να είναι ειλικρινής και θαρραλέα.

Ο κλάδος πέρασε από πολύ μεγάλη **εσωστρέφεια**. Χτυπήθηκε **εντός και εκτός των τειχών**. Δέχτηκε, τόσο από φίλια όσο και από εχθρικά πυρά, μαζικές «ριπές» που ταλαιπώρησαν τη συνοχή, την ενότητα και την αποτελεσματικότητά του. **Εκείνοι που δεν πάτησαν ποτέ σε πορεία βρήκαν την ευκαιρία να εκμεταλλευτούν τη δικαιολογημένη κόπωση του σώματος από την πολύμηνη αποχή** -που όμως είχε αποφασιστεί από τα συλλογικά μας όργανα, και μάλιστα κατά κανόνα με ομόφωνες αποφάσεις- για να διχάσουν, να διαιρέσουν και να καγχάσουν μετά για την αποτυχία στην οποία πόνταραν. Έτσι έχουν μάθει να κάνουν πολιτική στον κομματικό σωλήνα που μεγάλωσαν, ως κρυπτόμενοι πεμπτοφαλαγγίτες, που το μόνο που ξέρουν είναι να επιδίδονται σε **lobbying**.

Όλοι αυτοί πήραν την απάντησή τους. Και την απάντηση δεν την έδωσε μόνο το δικαστήριο, την έδωσε σύσσωμο το δικηγορικό σώμα που τους απομόνωσε καθ' όλη τη διάρκεια του αγώνα μας, καταδικάζοντάς τους στην πολιτική και συνδικαλιστική φορμόλη.

Η απόφαση του ΣτΕ αποτελεί ιστορική δικαίωση των αγώνων μας. Σε μια δικαστική διαμάχη με τόσο σημαντικά διακυβεύματα συνταγματικά, ασφαλιστικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά, δεν διαδραματίζει κομβικό ρόλο μόνο η νομική και επιστημονική τεκμηρίωση· αποφασιστική σημασία είχαν, όπως αποδείχθηκε εν τοις πράγμασιν, οι δημόσιες δράσεις και η δημοσιοποίηση, με τον τρόπο αυτό, οργανωμένου, πειστικού αντιλόγου απέναντι στην κυβερνητική μονομέρεια, ιδεοληψία και αναληψία.

Δεν θα κουραστώ να το λέω: **Η δικαστική κρισιολόγηση δεν λαμβάνει ποτέ χώρα σε ιστορικό και κοινωνικοπολιτικό κενό.** Το δείχνουν αυτό, όχι μόνο οι επιτυχίες μας, αλλά και οι αποτυχίες μας. Είναι απολύτως χαρακτηριστικές οι αποφάσεις, οι οποίες προέκριναν το ταμειακό συμφέρον του Δημοσίου έναντι της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων, ταυτίζοντάς το ανεπίτρεπτα με το δημόσιο συμφέρον. Θυμίζω ιδίως τη ΣτΕ Ολ. 668/2012, για το 1ο Μνημόνιο, τη ΣτΕ Ολ. 1972/2012 & 3345/2013 για τη συνταγματικότητα του ΕΕΤΗΔΕ, τη ΣτΕ 2527/2013 για τη συνταγματικότητα της επιβολής οριζόντιου τέλους επιτηδεύματος και τη ΣτΕ 2457/2018 για τα ΡΟΣ.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις δεν συγκροτήθηκε ένα ευρύ κοινωνικό μέτωπο, με ολκή τέτοια που να θέτει τις σταθερές του δημοσίου διαλόγου και να διαμορφώνει το κατάλληλο πλαίσιο, που θα αποτελέσει έρεισμα των δικαστικών σταθμίσεων. **Εξάλλου οι αποχές της μιας και των δύο ημερών «για τα μάτια του κόσμου», που κάποιοι συστηματικά προέκριναν, έχουν μηδενικό κοινωνικό αντίκτυπο. Οι αγώνες απαιτούν θάρρος, υπομονή και επιμονή.**

Στο ασφαλιστικό κάναμε το αντίθετο και τελικά δικαιωθήκαμε. Το **αρραγές μέτωπο των ελευθέρων επαγγελματιών – επιστημόνων** κατέδειξε με επιτυχία τις αντιφάσεις ενός απροκάλυπτα εισπρακτικού ασφαλιστικού συστήματος. Θυμάμαι ακόμα με συγκίνηση και περηφάνια ότι η πρώτη μαζική πορεία αντίδρασης έγινε από το δικηγορικό σώμα. Ήταν το **μεγαλειώδες ο πανδικηγορικό συλλαλητήριο**. Όλοι θυμόμαστε ασφαλώς το μέγεθος και την ευδιάκριτη - σαφώς πολυπληθέστερη έναντι παντός άλλου κλάδου- παρουσία των δικηγόρων στα συλλαλητήρια επιστημόνων – ελευθέρων επαγγελματιών που ακολούθησαν.

Αξίζει μάλιστα να θυμηθούμε ότι οι προσπάθειες αυτές **απέδωσαν καρπούς πολύ πριν την απόφαση του ΣτΕ**. Ο συντεταγμένος συνδυασμός των μαζικών κινητοποιήσεων και του τεκμηριωμένου αντιλόγου ήταν που επέτρεψε τελικώς την επαγγελματική μας επιβίωση πριν εκδοθεί **-με αδικαιολόγητα μάλιστα καθυστέρηση-** η δικαστική απόφαση. Θυμίζω ότι αρχικώς στο ασφαλιστικό δεν υπήρχαν ούτε **εκπτώσεις για τους νέους ασφαλισμένους**, ούτε **αντιστρόφως προοδευτικές εκπτώσεις** επ' ωφελεία των πιο αδύναμων οικονομικά, ούτε **συμφηφισμός εισφορών με τα γραμμάτια**, ούτε **εξίσωση των αμειβομένων με ΤΠΥ σε έως δύο εργοδότες με τους εμμίσθους** (με καθεστώς δηλ. ευνοϊκότερο από ό,τι προβλέπεται για το φόρο εισοδήματος), ούτε **μείωση κατά 50% των εισφορών όσων έχουν κλείσει 40 χρόνια δικηγορίας -μέτρο που κράτησε το σύστημα όρθιο** καθώς οι συνάδελφοι που συνεχίζουν να εργάζονται και να εισφέρουν στο σύστημα μετά τη θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος, είναι **βασική ζωογόνος δύναμη της κοινωνικής ασφάλισης**, αφού και εισφορές

καταβάλλουν και συντάξεις εξοικονομούνται. Αυτές ήταν ζωτικής φύσεως κατακτήσεις πολύ πριν εκδοθούν οι αποφάσεις του ΣτΕ.

Η διεκδικητική προσπάθεια συνεχίστηκε αμείωτη και μετά τη δικαστική προσφυγή, κατά τη διάρκεια **του μακρότατου δυστυχώς διαστήματος των δύο ετών** που μεσολάβησαν από τη συζήτηση μέχρι τη δημοσίευση της απόφασης.

Με τις συνεχείς παρεμβάσεις μας, και υπό τη δαμόκλειο σπάθη μιας επικείμενης αρνητικής δικαστικής έκβασης, η προηγούμενη Κυβέρνηση αναδιπλώθηκε από τις αρχικές της θέσεις και ψήφισε το **v. 4578/2018**, με τον οποίο **μειώνονται οι ασφαλιστικές εισφορές** κύριας σύνταξης, επικουρικής ασφάλισης και εφάπαξ των αμίσθων δικηγόρων καθώς και οι ασφαλιστικές εισφορές επικουρικής ασφάλισης και εφάπαξ των εμμίσθων δικηγόρων. Έτσι, ως γνωστόν από 1.1.2019, το ποσοστό της μηνιαίας ασφαλιστικής εισφοράς για τον κλάδο κύριας σύνταξης των αμίσθων δικηγόρων ανέρχεται σε **13,33%**. Οι εισφορές επικουρικής ασφάλισης και εφάπαξ διαμορφώνονται αναδρομικά από 1.1.2017 σε πάγια ποσά. Το ποσό της μηνιαίας εισφοράς στον Κλάδο Επικουρικής Ασφάλισης του ΕΤΕΑΕΠ, ορίστηκε σε ποσοστό 6,5% από 1.6.2019 έως 31.5.2022, και σε 6% από 1.6.2022 και εφεξής. Το ποσό της μηνιαίας εισφοράς στον Κλάδο Εφάπαξ Παροχών του ΕΤΕΑΕΠ ορίστηκε σε ποσοστό 4%, υπολογιζόμενο επί του ποσού που αντιστοιχεί στον κατώτατο βασικό μισθό. Τα αυτά πάγια ποσά προβλέφθηκαν και για τις ασφαλιστικές εισφορές για τον **κλάδο επικούρησης και εφάπαξ για τους εμμίσθους**, (δηλ δεν γίνεται υπολογισμός επί της παγίας αντιμισθίας). Η αναλογία εντολέα - εντολοδόχου

διαμορφώθηκε επί τα βελτίω σε 50% - 50% επί του άνω ποσού, τόσο στον κλάδο επικούρησης όσο και στον κλάδο εφάπαξ.

Για τους συνταξιούχους δικηγόρους προβλέφθηκε η δυνατότητα συνέχισης της δικηγορίας με μείωση (κατά 40%) της καταβαλλόμενης σύνταξης, και πλήρη καταβολή εισφορών, δυνατότητα που δεν υπήρχε προηγουμένως.

Παράλληλα, η αγωνιστική μας προσπάθεια είχε ως αποτέλεσμα οι προβλεπόμενες **εκπτώσεις να διατηρηθούν** για τις εισφορές κύριας σύνταξης και υγειονομικής περίθαλψης, να προχωρήσει η **εκκαθάριση και πληρωμή** (στο 100%) από τον ΕΦΚΑ μέχρι 31.12.2019 των ληξιπρόθεσμων υποχρεώσεων του ΤΥΔΑ και ΤΥΔΕ, που αφορούν τα έτη από 1.1.2006 και εντεύθεν, **να επιστραφούν επιτέλους στους δικαιούχους** (άμισθους) δικηγόρους τα ποσά που είχαν αχρεωστήτως καταβληθεί ως ασφαλιστικές εισφορές στον ΕΦΚΑ, και μάλιστα να εξασφαλιστεί η **μεταφορά των υπολοίπων στα επόμενα έτη** (κάτι που στην αρχή δεν προβλεπόταν).

Ικανοποιήθηκε **μετά από 7 έτη**, το πάγιο αίτημα του κλάδου για θεσμοθέτηση **«βοηθήματος ανεργίας»** για τους δικηγόρους – ελεύθερους επαγγελματίες. Υπάρχουν ασφαλώς αδυναμίες, κυρίως λόγω των αυστηρών όρων χορήγησης του βοηθήματος, τις οποίες έχουμε επισημάνει μετ' επιτάσεως και αναμένουμε πλέον από τη νέα Κυβέρνηση την βελτιωτική τροποποίηση της θεσπισθείσας ΚΥΑ.

Ικανοποιήθηκε το πάγιο αίτημα του σώματος για αποσύνδεση της δικηγορικής ιδιότητας από την υποχρεωτική ασφάλιση. Θυμίζω ότι παλιότερα οι εγγεγραμμένοι στους οικείους

Δικηγορικούς Συλλόγους υπάγονταν στην υποχρεωτική κοινωνική ασφάλιση με κριτήριο την ιδιότητά τους, και ανεξάρτητα εάν ασκούσαν ή όχι επαγγελματική δραστηριότητα. Πλέον, βασικό στοιχείο υπαγωγής στην ασφάλιση η έναρξη και διατήρηση της επαγγελματικής δραστηριότητας στη Δ.Ο.Υ.

Η ένταξη, μετά από αίτημά μας, των δικηγόρων και των ελευθέρων επαγγελματιών στην ρύθμιση του **ν. 4611/2019** για τις φορολογικές και ασφαλιστικές οφειλές (**120 δόσεις**), που αποτέλεσε πάγια θέση του δικηγορικού σώματος, δίνει ανάσα σε μεγάλο αριθμό οφειλετών, που έχουν βρεθεί σε δεινή οικονομική θέση λόγω συσσωρευμένων οφειλών τους προς την φορολογική και ασφαλιστική διοίκηση.

Παράλληλα, προς αντιμετώπιση της υπέρμετρης οικονομικής επιβάρυνσης των συναδέλφων με αναδρομικές ασφαλιστικές εισφορές επικούρησης και εφάπαξ, για τις οποίες τα ειδοποιητήρια εκδόθηκαν με τεράστια καθυστέρηση, χωρίς ευθύνη των ασφαλισμένων, πετύχαμε την **επιμήκυνση των δόσεων αποπληρωμής από 24 σε 36.**

Σήμερα, μετά την απόφαση του ΣτΕ βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα πραγματικότητα και αναμένουμε περισσότερα απτά αποτελέσματα για όλους μας στο πλαίσιο της υποχρεωτικής συμμόρφωσης της Πολιτείας.

Διότι εκείνο που προέχει τώρα είναι ο **απόλυτος σεβασμός και η απαρέγκλιτη τήρηση της δικαστικής απόφασης** από την εκτελεστική εξουσία, όπως επιτάσσει ο συνταγματικός μας πολιτισμός, και οι βασικοί του πυλώνες, το **κράτος δικαίου** και

η **διάκριση των εξουσιών**, και **μάλιστα ασχέτως δημοσιονομικών επιπτώσεων**. Όταν πρόκειται περί συμμόρφωσης σε δικαστική απόφαση, οποιαδήποτε συζήτηση για σταθμίσεις κόστους - οφέλους, είναι αδιανόητη, απάδει της συνταγματικής μας δικαιοταξίας και συνιστά προσβολή για το νομικό κόσμο αλλά και τον ελληνικό λαό, στο όνομα του οποίου και μόνον εκδίδονται οι δικαστικές αποφάσεις.

Σπεύδω να τονίσω ότι οι ασφαλιστικές ελαφρύνσεις του **ν. 4578/2018**, που αποτέλεσαν συνέχεια της διεκδικητικής προσπάθειας του σώματος, στις οποίες σύντομα αναφέρθηκα, **ουδόλως αναιρούν την αυτοτελή υποχρέωση της Κυβέρνησης να συμμορφωθεί με το περιεχόμενο της δικαστικής κρίσης** που, δεν απαγορεύει επί της αρχής τη συσχέτιση των ασφαλιστικών εισφορών με το εισόδημα, **αλλά επιτάσσει την ίση μεταχείριση όλων των ασφαλισμένων, δια της εξομοίωσης της ασφαλιστικής επιβάρυνσης μεταξύ μισθωτών και ελευθέρων επαγγελματιών**.

Βεβαίως, στο ίδιο αποτέλεσμα, ήτοι τον αυτονόητο και αναγκαίο εξορθολογισμό του συστήματος, με την ουσιώδη μείωση των καταβλητέων εισφορών, συντείνει η **οικονομική αναγκαιότητα της επαγγελματικής επιβίωσης των κλάδων εκείνων, που μάχονται αυτοδύναμα για την επιβίωσή τους και εισφέρουν σταθερά στην εθνική οικονομία**.

Παράλληλα, θεωρώ επάναγκες να τονιστεί ότι, στο πλαίσιο των νομοθετικών μέτρων συμμόρφωσης με τη δικαστική απόφαση, είναι αδιανόητο να απομειωθεί η προστασία των πλέον αδύναμων οικονομικά συναδέλφων μας. Η **κοινωνική αλληλεγγύη** πρέπει να παραμείνει ευδιάκριτο συστατικό της

κοινωνικής ασφάλισης. Τούτο σημαίνει ότι πρέπει **α)** να ελαφρυνθούν οι συνάδελφοι που το έχουν περισσότερο ανάγκη (είτε με τη μορφή «εκπτώσεων», είτε με άλλα μέσα) και να προσαρμοστεί η επιβάρυνση στις εισοδηματικές τους δυνατότητες, **β)** να διατηρηθεί η ειδική μέριμνα για **μειωμένες εισφορές νέων ασφαλισμένων**, και να τους παρασχεθεί η δυνατότητα υπαγωγής σε προγράμματα **επιδότησης εισφορών**, **γ)** να διατηρηθεί η δυνατότητα **απομείωσης των εισφορών κατά 50% για τους έχοντες 40 έτη ασφάλισης**.

Το ασφαλιστικό είναι, όμως, ένα πολυδιάστατο πρόβλημα που δεν περιορίζεται μόνον στο δεοντικό περιεχόμενο της εξενεχθείσας δικαστικής κρίσης, ούτε οριοθετείται από τα στενά όρια του εξ αυτής δεδικασμένου.

Οι νίκες μας δεν μας κάνουν να ξεχνάμε ποτέ τον μαχόμενο δικηγόρο, που έρχεται αντιμέτωπος με την **ανάληπτη ασφαλιστική γραφειοκρατία** του υδροκέφαλου, υπερσυγκεντρωτικού, υποστελεχωμένου, και υποχρηματοδοτημένου ΕΚΦΑ .

Τα συνεχή **λάθη του ΕΦΚΑ** στα ειδοποιητήρια, η πλημμελής ενημέρωση του συστήματος ΑΤΛΑΣ, με αποτέλεσμα πολλάκις μέχρι σήμερα ενήμεροι ασφαλισμένοι να φαίνονται ανασφάλιστοι, η συνεχιζόμενη **παράλειψη έκδοσης ενιαίου κανονισμού παροχών** του ΕΦΚΑ τρία χρόνια μετά την ψήφιση του νόμου και οι καθυστερήσεις ακόμα και για τα αυτονόητα, όπως η απόδοση οφειλομένων ποσών παροχών σε ασφαλισμένους (φαινόμενο που ευτυχώς σιγά-σιγά εξομαλύνεται), είναι σημάδια παθογένειας που δεν ποιεί τιμή στο κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα της χώρας, και δείχνει

περιφρόνηση στους ασφαλισμένους που μοχθούν για να το κρατήσουν ζωντανό.

Διεκδικούμε σταθερά την **αποσύνδεση των εισφορών από τις αυξήσεις του νομοθετημένου κατώτατου μισθού**, την κατάργηση της αντιμετώπισης των ελαφρύνσεων για τους νέους ασφαλισμένους (κάτω πενταετίας) ως **ασφαλιστικής οφειλής**, την άμεση **έκδοση ενιαίου Κανονισμού Παροχών του ΕΦΚΑ** και την επέκταση των σχετικών παροχών (π.χ. παροχών μητρότητας) στους δικηγόρους.

Όπου εντοπίζουμε παρανομίες προσφεύγουμε σε όλα τα διαθέσιμα μέσα έννομης προστασίας για την διαφύλαξη των συμφερόντων των συναδέλφων. Έτσι, ασκήσαμε (νέα) **αίτηση ακυρώσεως** ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας προκειμένου να διαγνωστεί ο παράνομος τρόπος υπολογισμού των ασφαλιστικών εισφορών στα ειδοποιητήρια του 2018, λόγω του υπολογισμού επί «καταβληθεισών» εισφορών 2016, αντί του ορθού , ήτοι των «καταβλητέων» 2017.

Ο αγώνας μας είναι ιερός και θα συνεχιστεί με αμείωτη ένταση. Θέλω από το βήμα αυτό, πριν κλείσω, να ευχαριστήσω θερμά όλους όσοι συμπαραστάθηκαν ενεργά στην προσπάθειά μας, κορωνίδα της οποίας υπήρξε η δικαστική νίκη στο ΣτΕ. Τους Καθηγητές **Φίλιππο Σπυρόπουλο, Πατρίνα Παπαρρηγοπούλου, Ξενοφώντα Κοντιάδη** και **Γεώργιο Γεραπετρίτη** (που ευελπιστούμε ότι και ως Υπουργός πλέον θα δείξει την ίδια συνέπεια στην υποστήριξη των θέσεων του σώματος), το μέλος του ΔΣ και επικεφαλής της Επιτροπής Ασφαλιστικού του ΔΣΑ, **Ανδρέα Κουτσόλαμπρο**, το δικηγόρο Αθηνών και ασφαλιστικό σύμβουλο της Ολομέλειας **Διονύση**

Ρίζο, καθώς και τον Δικηγόρο Ιωαννίνων **Σωτήριο Αθανασίου**, χάρις στις άοκνες προσπάθειες των οποίων το σώμα έτυχε της καλύτερης δυνατής εκπροσώπησης στο ΣΤΕ και παρουσίασε με τον πλέον άρτιο επιστημονικά και επιτυχή δικηγορικά τρόπο τις θέσεις του.

Αν υπάρχει ένα δίδαγμα από την πορεία του μακρού, σκληρού αλλά κερδοφόρου αγώνα είναι η πάγια πεποίθησή μου, ότι **μόνοι χαμένοι αγώνες είναι όσοι δεν δόθηκαν με τα κατάλληλα μέσα, και όσοι δεν δόθηκαν ποτέ.**

Ο **συνεκτικός αρμός** του δικηγορικού σώματος στη μακρά πορεία του χρόνου είναι η ιστορία του, οι αρχές του και οι αγώνες του. Στον εαυτό μου αλλά και σε όλους εσάς έχω δώσει μια υπόσχεση, ότι θα αντιμετωπίζουμε τις προκλήσεις με **ομοψυχία, συλλογικότητα και αποφασιστικότητα. Αυτή την κληρονομιά παραλάβαμε και έτσι οφείλουμε να πορευτούμε. Μόνο έτσι άλλωστε αποδεικνύεται ότι νικάμε.**

Το οφείλουμε στις γενιές που έρχονται.